

ליל היה מיבצע סכינ'בגב לאריק שרון, לא מתרשמים כאופן מיוחד ממסע הלחישות הרועם של בני בגין בסניפים, ושל אריה נאור בעיתונות, ברבר חלקו של שרון בפרישה של המנהיג. בגין, כידוע, חי, ואם הוא לא אומר מילה, כל אחד יכול להגיד מה שהוא רוצה, כולל אריק שרון, שמספר לכולם שהוא מתקשר לבגין כל יומיים, כמו גורבאצ'וב, המדלג על הדרג השולט ופונה לעם, מסתמך שרון על השיכבה הרחבה והעממית של הצירים, ועל קלף נוסף, סורי.

מודעי

הרות, המסוכסכת על שיבוץ ראשי המחנות בוועידה הקרובה, נוטה לשכוח שברוך אל החירות יהיה עוד שלב, שכבר סוכם עליו. המיפלגה הליברלית מצטרפת, על אלף ציריה, למרכז הגדול והמורחב של תנועת החד רות. איפה ימצאו אלף ליברלים, זו שאלה מישינית. השאלה הגדולה היא איך הם יצביעו. הברית המכרעת תהיה, כנראה, ברית שרון-מודעי, ברית שעל הקמתה שוקד שרון כבר זמן רב, והר צאתה אל הפועל אמורה להיות הנשק הסודי שלו.

לוי, הקורא את המפה, מחפש נתיב בים לאגף השני של המיפלגה הליברלית, האגף של אברהם שריר. הקשר קוויים, בזמנו, באמצעות מיקי אלבין, שסידר לשריר חדר בבית אסיה, ולמיכה רייסר מקום נמוצעת-המנהלים של אתא. אלבין מת, אבל האינטרסים נשארו. מילחמת כולם בכולם במיפלגה הליברלית יכולה לטרפד את המהלך הצפוי של שרון, ולהנציח בכל זאת את חלד קת-הכוחות בתנועת החרות כמצב הנור כחי, וזאת הסיבה שההערכות של המיתנות השונים לוועידה הקרובה היא הערכות קרבית מלאה.

הקרב

הרות, 36 מנרטים לפי הסקר האחרון, נערכת לתלת-קרב. שמיר, שהוציא את עצמו מהתמודדות, וידי בחר כיושב-ראש התנועה, השאיר את הוירה לשלושה מתמודדים: לוי, שרון וארנס.

התלת-קרב, פיתוח קולנועי קלאסי של קרב הוגן פחות או יותר ביין טוב מתמודדים, הגיע לשיא בסרט הטוב הרע והמכוער. כל אחד, כזוכו, התי מודד בזימנית נגד השניים האחרים. הקרב כל מי שלא אני, הוא האויב. הקרב הקולנועי הוא לא הוכרע בצורה הרי גנת. המכוער, ששלף יחד עם הטוב והרע, נוכח לרעת, באיחור מסויים, שי מיישהו החליף לו את הכדורים בחד מושת-סרק. הטוב, קלינט איסטווד, יום ראש עיריית כרמל ומועמד מטעם פעת מאידיאולוגיה עמוקה במיוחד, ובלתי ניתנת לעירעור: שינאה.

והשינאה הזאת, היא גם, כנראה, חלק מאותו מסע שעורכת חרות, מסע ההכרה הלאומית כפורשים, וההולכים צעד אחרי צעד בעיקבות המערך, בפיי גור של עשר שנים.

צחי הנגבי, מאנשי שמיר, שרוצה להכניס אנשי חרות לתוך מוסדות שעי צם קיומם הוא מכשלה לאומית; אריק שרון, שמנהל קרב עם מחנה לוי, מי מכניס יותר חברי מרכז לעבודה — שר התמ"ת, או מנכ"ל עמידר, והשינאה החוואי מהדרום. הנקיה והטהורה בין המחנות הפוליטיים — כל אלה מחזירים לשילטון את המערך המקורי, שכבר היה בסרט הזה. במיקרה הטוב, אם יהיה לנו מזל.

(המשך מעמוד 10) ממלא המקום, וניטרל אותו, אולי, מהתמודדות על תפקידים נוספים.

שמיר, סוכם, ייבחר פה אחד כיושב-ראש, לוי למלא מקומו, ושני התפקידים החשובים הנוספים, יושב-ראש המרכז ויושב-ראש המזכירות, יהיו פתוחים להתמודדות, בתנאי מסייג אחר, האוסר על שר להתמודד על יותר מתפקיד אחד. להתמודד, לא רק להיבחר, המשמעות היא שאם משה ארנס, למשל, יתמודד על תפקיד יושב-ראש המזכירות ויפסיד למועמד של לוי, או של שרון, הוא לא יוכל להציג את עצמו להתמודדות על תפקיד אחר. השיטה, באופן טכני, היא פשוטה. כל התפקידים נבחרים בהצבעה אחת.

מישה

משה ארנס, שבזמנים קשים ללוי מכונה על-ידו "פרופסור", הוא כל מה שחרות היא לא. אנגלו-סאכסי, מאופק בריבור, פרנטי (שר) ואידיאו-לוגי (הצביע נגד קמפ-דייוויד), מיקומו בתוך התזיה היה נראה הרבה יותר טיבעי לאנשים רבים, כולל, אולי, לו עצמו.

ארנס, שהחמיץ את ראשות-הממשלה בגלל גיאוגרפיה טכנית — כאשר בגין התפטר הוא היה שגריר בארצות-הברית, לא חבר-כנסת, ולפי כד מנוע חוקית מלהיות מוזמן לנשיא — הפך לשר-הביטחון, ולאחר משני ראשי המחנה של המכובדים בחרות. יחד עם שמיר מהלח"י, הוא נציג טיבעי ונאמן של ותיקי-התנועה, אשכנזיה, ואפילו, בהיעדר תוכנת אחרת, נציג של לוחמי המחתרת, האצ"ל, המצטייר יותר ויותר כגוף טרום מדינתי מכובד, כמו ההגנה.

נסיכ"י חרות, הבנים של, עוזי לני דאו, בני בגין, דן מרידור, נמצאים, באור פן טיבעי, בפריפריית שמיר-ארנס. רחוק מלהיות נכס אלקטוראלי, יהיה בן 74 בכחירות הקרובות. אם הוא לא יתמודד, יילך כל מחנה שמיר ל-ארנס. המחנה הזה נמצא היום ברילמה קשה.

הרילמה שמולה ניצב המחנה שמקי רין לחרותניק המצוי את תכונות האור ייב הגנטי, מפא"י, היא דילמת השינאה והתפחד. האם צריך לגייס את הכוחות מול המחנה המפחיד של דויד לוי, או מול השנאה הגדולה, אריאל שרון?

אריק

בתוך הצמרת הנבחרת של תנועת החרות, שזה מאגר חבריה-הכי נסת והשרים שלה, אין לאריאל שרון שום מחנה. נושאי המישרות הציבוריות הבכירים ביותר המודעים עם שרון הם חבריה-כנסת דויד מגן וראש עיריית הרצליה, אלי לנראו. למרות זאת, שרון הוא האויב הגדול, גם של מחנה ארנס שמיר, שחיליו הם הלוחמים הגדולים ביותר בשרון, וגם של דויד לוי, שחושב שבין כיסא ראש-הממשלה ובנינו מפרדי רק הגנראל כבד-הגוף.

שרון, פוליטיקאי-דרוסני ומתוחכם, שהצליח להקים את הליכוד, משרת גם את מחנה לוי. אנשי מחנה דויד עורכים בזמן האחרון פגישות יזומות עם אנשי התקשורת הישראליים, ומנסים למכור את התזיה שצריך לעזור לדויד (לוי), כי האלט-רנטיבה היא התגשמות מעוותת של התחזית של אורי דן, ומי שלא רוצה את לוי בתור ראש תנועת החרות יקבל את שרון בתור ראש-הממשלה. העובדה ששרון מותקף על-ידי שני המחנות, עוות גם לו, כי הוא חי בתנועת החרות. האהדה הטיבעית לרפק מוצאת לה נתיב קוסם במיוחד. עבור החרותניק המצוי אריק שרון הוא מה שהאמריקאים מכנים "החומר האמי ת". שרון הוא באמת גנראל, ולא שקי מיסט המצטלם על טנקים שלא הוא דפק. דימוי הקינצוניק מהסרית מול האפסנאי משדרות משחק ליריים של החוואי מהדרום.

כל הצבעה במרכז תנועת החרות, שתתרחש בסמיכות לאירוע ביטחוני, תזניק את שרון במיקפה-אמזיונאי לית אל המקום שאליו הוא חותר. חברי חרות, המבוססים שמבצע-שלוס-הגי

בסיכסוך עם החברה ועם הסוכנים אותו.

לחיות לנצח עם אהוב

מיקרה אחר מהווה דוגמה לכך שלא בכל המיקרים של מצוקה נפשית יש תועלת בהצלת אדם שניסה להתאבד.

הר"ר דן מאירזון, בן 76, חלה בסרטן-העצמות. חייו הפכו לבלתי נסבלים בגלל כאבים עזים. אשתו, ידידה מאירזון, בת 66, החליטה יחד עימו לשים קץ לחייהם. לאחר 45 שנים של אהבה גדולה, הם חתכו לעצמם את ורר ריהם. הוא מת ואותה הצליחו להציל.

היא לא התאושה לאחר מותו של בעלה. היא סיפרה לשכנים שאין היא יכולה להמשיך לחיות ללא בעלה, ולכן

לונן ולומר שהוא מצטער שעלה לא-רץ. האם הוא אכן התאבד, או שהיתה כאן רשלנות של בית-החולים?

יוסף שטיינברג, בן 44, מצפת, שם קץ לחייו ביריה בראשו. הוא השאיר מיכתב שבו ציין כי נהיותו חולה-לב חשור-מרפא, ומאחר ורופאיו לא העי ניקו לו סיכויים גדולים, החליט לשים קץ לחייו. כרי שלא יהיה למעמסה ונטל על מישפחתו.

בכל המיקרים האלה, הסיבה להתאבדות היא מצוקה נפשית, ולא פיסית. חקירת מיקרים דומים מראה שאנשים הנמצאים בלחץ נפשי, שאיבדו אמון בכוחות עצמם או שנקלעו לסיכסוך עם החברה — לאחר שמצילים אותם, אם מצליחים להציל אותם, חוזרים לי עיתים קרובות לחיים רגילים, שמחים לחיות ומתגברים על המשבר שפקד אותם.

החברה מגנה התאבדות כי כל מיקר רה כזה מעליב ומדאיג את החברה, מאחר והמתאבד כאילו נותן כעין פסק-דין כנגד החברה.

זכור לי מקרה של נערה בת 19 שניסתה להתאבד. היא היתה יפהפיה בעלת עיניים ירוקות, שיער בלונדי, מיבנה גוף יפה, חיוך שובה-לב. היה לה חבר חייל שהחליט לעזוב ארץ. תה. היא נסרדה ממנו בתחנת-הרכבת. הוא אמר לה, שלום ולא להתראות. היא קפצה מתחת לרכבת, ושתי רגליה, כמעט עד האגן, נברתו.

היא נשארה בחיים לאחר שהרופאים הצילו אותה. היא שכנה חודשים רבים בבית-החולים ועברה ניתוחים רבים. לאחר נסיון ההתאבדות, היא ביקשה כל הזמן מהרופאים להצילה. בין הני תוחים היא סרגה סוודרים, שמעה מוסיקה ושאלה אם היא תוכל לקבל רכב וללמוד לנהוג.

הרצון לחיות היה כה עז, ושימחת-החיים היתה כה גדור לה, שאנני הרופאים, בכינוי, מהמיקרה הזה למדתי, שיש לעשות את הכל כדי להציל את האדם שניסה להתאבד בהיותו שרוי במצוקה נפשית.

כריסטיאן ברנארד ואשתו הסכים-מוות עם האם